

بازتاب عناصر بومی - فرهنگی در «خواب با چشمان باز»

تاریخ دریافت: ۹۶/۰۸/۲۰

تاریخ پذیرش: ۹۶/۱۰/۰۸

نجمه دری*

حنیفه شریفی**

چکیده

ادبیات بومی مجموعه‌ای از عناصر فرهنگی مذهبی است که در پی نشان دادن شیوه‌ی زیست ملتی معین است. اثر خواب با چشمان باز، مجموعه‌ی چهارده داستان کوتاه نوجوان امروز است. از ویژگی‌های برجسته‌ی این مجموعه، ارائه‌ی تصویری زنده از مؤلفه‌های بومی - مذهبی ایرانی در همه جای کتاب است. ذکر این امر لازم است که مراد از بومی‌گرایی در این نوشتار، عناصر بومی در گستره‌ی سرزمین ایران و در معنای عام آن است. در پژوهش حاضر، عناصر بومی در دو بخش فرهنگ ملی و فرهنگ مذهبی بررسی شده‌است. نویسندگی بومی‌گرا بارها در بخش فرهنگ ملی، به آداب و رسوم ملی، باورهای عوام، بازی و سرگرمی، کنایات و ضرب‌المثل‌ها، غذاهای سنتی و نوع پوشاک ایرانی اشاره داشته‌است. در بخش فرهنگ اسلامی با تأکید بر مذهب شیعه، به ذکر مبانی، آداب و رسوم و سنت‌های مذهبی پرداخته‌است. دیگر شاخصه‌های فرهنگ ملی همچون هنرهای عامیانه، طب عامیانه، قصه‌ها، مشاغل بومی، صنایع و شاخصه‌های جغرافیایی حضور کمرنگ‌تری دارند.

کلیدواژه‌ها: ادبیات اقلیمی، خواب با چشمان باز، عناصر بومی فرهنگ ملی،

ادبیات داستانی

ادبیات بومی در حقیقت نوعی ادبیات است که بازتاب دهنده‌ی ابعاد و زوایای فرهنگی و هویتی یک ملت است؛ به گونه‌ای که این ابعاد، وجوه تمایز آن فرهنگ از سایر فرهنگ‌ها و خرده فرهنگ‌هاست. «ادبیات بومی (اقلیمی) در زبان انگلیسی با کلمه‌ی ملت Native هم ریشه و به معنای زیر است: خالص، طبیعی، دست خورده، اصیل و قومی که در محلی واحد ساکن است. به اعتباری، ادبیات ایران را می‌توان (خاص اقلیمی ویژه) دانست و همین‌طور است ادبیات چین یا اسپانیا، اما ادبیات اقلیمی (بومی) در معنای خاص ادبیات است که در منطقه‌ای خاص به وجود آمده باشد.» (دستغیب، ۱۳۸۰: ۱۵). برای نمونه، شروع جدی ادبیات روستایی با تکنگرایی‌های غلامحسین ساعدی و جلال آل‌احمد آغاز و این تکنگرایی‌های اجتماعی به رشد ادبیات منطقه‌ای منجر شد (میرعابدینی، ۱۳۷۷: ۵۰۸). اما ادبیات بومی در معنای عام آن، گستره‌ی وسیع سرزمین، وطن و فرهنگ و تمدن عامه را در برمی‌گیرد. هاشم‌پور به نقل از نجمی می‌نویسد: «از مقایسه‌ی رمان بومی و ناحیه‌ای می‌توان نتیجه گرفت که ادبیات اقلیمی مربوط به یک منطقه و ناحیه‌ی خاص است و به بررسی ویژگی‌های مشترک اقلیم خاص می‌پردازد. بدین ترتیب نویسندگان اقلیمی معمولاً به قسمتی از جغرافیای منطقه‌ی ایران می‌پردازند، آن را توصیف کرده و آداب و رسوم آن را زنده نگه می‌دارند و این با عملکرد نویسندگان بومی‌گرا که بدون تغییر در هویت و ماهیت حقوقی و ملی با این پدیده برخورد می‌کنند تفاوت دارد.» (هاشم‌پور، ۱۳۹۲: ۱۹۹۰).

«فرهنگ در زبان فارسی معانی متعددی دارد، اما آنچه در اینجا مراد است همان است که در زبان‌های فرنگی culture و در عربی ثقافت می‌خوانند و آن عبارت است از مجموعه‌ی میراث‌های معنوی یک قوم اعم از آنچه محصول ادراک و عقل یا زاده‌ی ذوق و عاطفه‌ی ایشان باشد.» (محبوب، ۱۳۸۷: ۳۵).

واژه‌ی بین‌المللی فولکلور در زبان فارسی به فرهنگ عوام، فرهنگ توده، دانش عوام و... ترجمه شده‌است. فرهنگ عامه آیین‌های تمام نمای هویت فرهنگی ماست که از گذشته‌های دور سینه به سینه انتقال یافته و در اطراف و اکناف سرزمینمان به گردش در آمده‌است. «با بررسی متون گذشته از زمان شکل‌گیری فرهنگ مکتوب، به طور قطع می‌توان گفت که هیچ اثری را نمی‌توان یافت که خالی از بازتاب فرهنگ عامه در جلوه‌های گوناگون آن باشد.» (رادفر، ۱۳۸۰: ۱۵۳). قلمروی فرهنگ عوام بسیار گسترده است و تنها به حیطه‌ی ادبیات رسمی یا شفاهی منحصر نیست. شاخصه‌های آن سرزمین، تاریخ، آداب و رسوم، خوراک و پوشاک، طب سنتی، موسیقی، اعتقادات، مذهب و شریعت، کنایات و ضرب‌المثل‌ها، قصه‌های عامیانه و ... را در برمی‌گیرد. «رابرت جورج و مایکل جونز، نویسندگان کتاب فولکلور شناسی، نمونه‌های موارد فولکلوری را دربرگیرنده‌ی هزاران نوع می‌دانند و می‌گویند: با اینکه عنصر میانجی و ارتباطی بسیاری از نمونه‌ها یا گونه‌های فولکلور مانند قصه‌ها، تصنیف‌ها و ضرب‌المثل‌ها زبان است، لیکن نمونه‌های فولکلور غیر زبانی که در آنها زبان نقش مستقیم ندارد؛

مانند بسیاری از بازی‌ها همچون «قایم باشک» و بسیاری از آداب و رسوم و آیین‌ها، موسیقی، رقص، باورها - به جز باورهایی که زبان‌گردانند - بر نمونه‌های فولکلور زبانی پیشی دارند.» (بلوک‌باشی، ۱۳۸۱: ۲۰۲). بسیاری از این مؤلفه‌های فرهنگی، ریشه‌ای بسیار کهن دارند و تاریخ بسیاری از آنها به درستی مشخص نیست. «آنچه از اجزای فرهنگ عامه می‌توان استنباط کرد، این است که این اجزا بازتاب روحیات، خلیقات و آرزوهای هر ملتی است و ریشه در اعماق جامعه دارد.» (جعفری‌قنوانی، ۱۳۸۴: ۱۵). بی‌تردید در دنیای ماشینی و پر تحول امروز که بسیاری از نمودها و مظاهر فرهنگی در ورطه‌ی انهدام و نابودی گرفتارند، قلمروی پهناور ادبیات عرصه‌ی وسیعی برای گردآوری و ثبت و ضبط فرهنگ ملی است. یکی از شاخه‌های تناور ادبیات، داستان‌ها است که می‌تواند منبعی مناسب برای استخراج عناصر فرهنگی باشد. همان‌طور که بسیاری از آثار نویسندگان معاصر ایرانی ظرفیت بررسی و استخراج شاخصه‌های بومی را دارا هستند و در پیشینه‌ی این نوشتار، نمونه‌هایی ذکر می‌شود. خواب با چشمان باز اثر ندا کاووسی‌فر، نمونه‌ای از مجموعه داستان‌های معاصر است که بر عناصر بومی فرهنگی متکی است.

ندا کاووسی‌فر نویسنده‌ی اثر خواب با چشمان باز، متولد سال ۱۳۵۰ و از اهالی شیراز است. او پیش از این مجموعه داستان، رمان سه‌ترکه بر دوچرخه و من، میمون و پدر را در کارنامه‌اش دارد. خواب با چشمان باز یکی از آثار برجسته‌ی این نویسنده است که در سال‌های ۱۳۸۹-۱۳۸۸ برنده‌ی جایزه‌ی بهترین مجموعه داستان اول از بنیاد گلشیری شد. این اثر، جلوه‌گاه بسیاری از شاخصه‌های فرهنگ بومی ملت ایران است که با مطالعه و بررسی آن می‌توان به چشم‌اندازهایی از زوایای متعدد به گستره‌ی بیکران فرهنگ‌عامه و از گوشه‌هایی از هویت فرهنگی ایرانیان آگاهی یافت.

۱-۱- حوزه و محدوده‌ی پژوهش

آنچه در این مجال بدان پرداخته می‌شود، بررسی برخی از مؤلفه‌های فرهنگ بومی ایرانی - اسلامی در مجموعه‌ی داستانی خواب با چشمان باز است. مراد از بومی‌گرایی در این نوشتار، عناصر بومی در گستره‌ی سرزمین ایران در معنای عام آن و فرهنگ مردم جنوب کشور در معنای خاص است. در این نوشتار، مهم‌ترین عناصر بومی به دو بخش مربوط به عناصر بومی - ملی و بومی - مذهبی تقسیم می‌شود. هر کدام از این دو بخش نیز خود گزاره‌ها و زیر مجموعه‌هایی دارند که استخراج، تقسیم‌بندی و بررسی خواهد شد. برخی از مهم‌ترین مظاهر فرهنگ بومی در آیین‌ها و مراسم و جشن‌های مذهبی و ملی نظیر آیین نوروز، بزرگداشت شب یلدا در زمستان، آیین‌های محرم و عزاداری، جشن‌های مربوط به ازدواج و ختنه‌سوران و ... از این میان قابل ذکر است. همچنین تحلیل و بررسی برخی عقاید و باورهای عامه‌ی مردم و کنایات و ضرب‌المثل‌ها نیز گوشه‌هایی از فرهنگ بومی مردم هر سرزمین را نشان می‌دهد که در این پژوهش، در خصوص مردم جنوب کشور قابل توجه بوده‌است.

۲-۱- پیشینه‌ی تحقیق

در جلسه‌ی نقد کتاب فارس منتقدانی همچون حسن محمودی، محمد کشاورز و سندی مؤمنی، مجموعه‌ی داستانی خواب با چشمان باز را نقد کردند و به بیان ویژگی‌هایی همچون زبان، لحن و فرم داستان‌ها پرداختند.

سندی مؤمنی در تحلیلی با عنوان هشدار در هیأت کلمه، سه داستان سبز نارنج، خوشبختی دوزنقه‌ای و شست دالی را از این مجموعه نقد کرده‌است. به اعتقاد این منتقد، ریشه‌ی اصلی روایت داستان‌ها از خانواده نشأت گرفته‌است. در این جامعه‌ی کوچک سه مشخصه‌ی اصلی نمود بیشتری می‌یابند: اعتقاداتی که بیشتر رنگ مذهب گرفته‌اند، بیماری و سردی روابط که به حس سرخوردگی و تنهایی منتهی می‌شود. پژوهش‌های دیگری نیز در زمینه‌ی بررسی عناصر بومی بر دیگر داستان‌ها صورت پذیرفته‌است که در ذیل به برخی از آنها اشاره می‌شود:

مصطفی گرجی (۱۳۸۷) در مقاله‌ای تحت عنوان «بررسی و تحلیل عناصر بومی (دینی و ملی) بزرگترین رمان فارسی» این ابعاد و زمینه‌ها را در رمان کلیدر طبقه‌بندی، بررسی و تحلیل کرده‌است.

حسن زاده و لفورکی (۱۳۹۰) در مقاله‌ای تحت عنوان «بررسی کاربرد عناصر فرهنگ عامه (فولکلور) در آثار داستانی صادق هدایت» کوشیده‌اند تا به بررسی جلوه‌های فرهنگ عامه در داستان‌های هدایت بپردازند و نحوه‌ی به کار گیری این عناصر را در داستان‌های او بررسی کنند.

در پژوهشی دیگر هاجر سخاوت (۱۳۹۲) به بررسی عناصر بومی ایرانی در کتاب‌های تصویری کودکان پرداخته‌است. داستان‌های بررسی شده در این پژوهش، شامل کتاب‌های برگزیده‌ی شورای کتاب کودک در گروه سنی الف، ب و ج در سال‌های ۱۳۸۰ تا ۱۳۸۵ است که از این میان، ۶۵ کتاب انتخاب شده‌است و از این تعداد، ۲۵ کتاب - که عناصر بومی در آنها حضور داشت - برگزیده و تحلیل شد. نجمه دری و سیدمهدی خیراندیش (۱۳۹۲) در مقاله‌ای تحت عنوان «مقایسه‌ی بازتاب فرهنگ عامه در آثار سیمین دانشور و احمد محمود»، مؤلفه‌های فرهنگ عامه و شیوه‌ی حضور آنان در آثار این دو نویسنده را تحلیل، بررسی و مقایسه کرده‌اند.

۲- بحث و بررسی

کتاب خواب با چشمان باز، مجموعه‌ی چهارده داستان کوتاه نوجوان امروز است که عبارتند از: ایستگاه هشتم، بدیل، بستنی گل یخ، چهل ستون، خواب با چشمان باز، سبز نارنج، شست دالی، فصل شکار، لاک‌پشت، محاق، نامت را به من بده، خوشبختی دوزنقه‌ای، کلید و آکواریوم. بیشتر داستان‌های این مجموعه، مسائل و مشکلات خانوادگی و معضلات و آسیب‌های اجتماعی را با لحنی زنانه - که در اکثر داستان‌ها شبیه هم شده‌است - انعکاس می‌دهند. از ویژگی‌ها و خصایص بارز این اثر، حضور پر رنگ عناصر بومی - مذهبی و جلوه‌های فرهنگی در همه جای کتاب

است که این مقوله خود گویای توجه و دلبستگی نویسنده به بهره‌وری فراوان از شاخصه‌های هویت بخش ملی و مذهبی سرزمینی است که به آن تعلق دارد. جامعه‌ای که در اکثر داستان‌ها با آن روبرو هستیم، جامعه‌ای سنتی است. تفکر سنتی بر این جامعه حکمران است. شخصیت‌های این داستان‌ها مصائب و مشکلاتشان را ناشی از قهر و تنبیه خدا، پیشانی نوشت و تقدیر، تاوان اعمال پیشین و مسائلی از این دست می‌دانند و تنها راه نجات را در پای‌بندی به معتقدات مذهبی همچون ادای نذورات و توسل به ائمه و گاه باورهای خرافی عوام همچون پناه بردن به طلسم و جادو و جنبل می‌پندارند. نگاهی که در این داستان‌ها نسبت به زن وجود دارد، از همان تفکر سنتی نشأت گرفته که بر صفحات کتاب سایه انداخته‌است. زن در برخی داستان‌ها شخصیتی است با اندیشه‌ی محدود و رشد نیافته که اسیر خرافات و موهومات است. بارها «ناقص عقل» خوانده می‌شود و جالب اینکه خود با کمال میل پذیرای این صفت است (کاووسی‌فر، ۱۳۸۸: ۱۱۹) و گاه مار خوش خط و خالی خوانده می‌شود که در پی فریب دادن و از راه به در کردن مردان است. در برخی دیگر از داستان‌ها، زن در نقش قربانی ظاهر می‌شود؛ قربانی که یا اسیر خودخواهی و بدخلقی‌های همسر است (همان: ۱۵)، یا قربانی که مورد آزار جنسی قرار گرفته و بنا بر عرف جامعه، ناچار به سکوت است. «آقای مؤدب مرد خپله‌ی زردنبویی است با عینک ته استکانی قاب مشکی، کفش‌های دو شماره بزرگتر از پایش و جلیقه‌ی چهار جیب سورمه‌ای که تابستان و زمستان ندارد.» (همان: ۶۰). داستان از زاویه‌ی دید زنی آغاز می‌شود که در ابتدای داستان، آقای مؤدب را با کلامی سرشار از تحقیر و تنفر معرفی می‌کند. ریشه‌ی این تنفر به خاطره‌ی تلخ دوران کودکیش باز می‌گردد. زمانی که کودکی ده ساله است توسط آقای مؤدب در مغازه‌اش مورد آزار جنسی قرار می‌گیرد. او در مرکز خانواده‌ی قرار دارد که در آن از حمایت و صمیمیت خبری نیست. آنها علت سکوت یکباره و پریشانی دخترشان را بیماری می‌انگارند و در آخر آنچه برای این زن مانده، حس ترس، انتقام و هیولای این خاطره‌ی تلخ است که بر زندگی‌اش چنگ انداخته‌است.

با وجود شخصیت‌های سنتی، شکل و فضای داستان مدرن است. در برخی داستان‌ها همچون خواب با چشمان باز، داستان در حالتی از خواب و بیداری رخ می‌دهد. اغلب شروع داستان‌ها از میانه است و خواننده به طور مداوم با رفت و برگشت‌های زمانی برخورد می‌کند و در انتها با پایانی نافرجام، باز و اغلب ناشاد روبه‌روست. از ویژگی‌های دیگر این داستان‌ها، استفاده‌ی بسیار از زبان محاوره، اصطلاحات کوچه بازاری و گاهر کیک و تکیه کلام‌های عامیانه است. «خواهرم موهای صاف طلائی‌اش را با گیره، بست بالای سرش و گفت: ببین، خیلی هنر بکنند بدهندمان به یکی از همین سرهنگ‌های مفرنگی که آخرش بی‌اوردمان همچین جایی کلفتی. گور باباشان! من که می‌گذارم فرار می‌کنم.» (همان: ۷۱). داستان شست دالی، در رفت و برگشت بین زمان حال و گذشته‌ی دو خواهر در نوسان است؛ خواهرانی با ذائقه و سرشت متفاوت.

دو خواهر که یکی در مرکز و دیگری در حاشیه است. خواهری که در مرکز است از محل سکونت، نوع تفریحات و نوع اندیشه‌ی پدر و مادرش شاکی است، به نوعی که علت تمام بدبیبی‌هایش از جمله انگشت شست پایش را که نوزده سال قبل در سانحه‌ای قطع شده است، آنها می‌پندارد. سرانجام او خانواده را ترک می‌کند و راهی سفر می‌شود. زمانی که پس از مدت‌ها به نزد خواهرش باز می‌گردد، دیگر پدر و مادرش در قید حیات نیستند، اما او هنوز علت عمده‌ی مشکلاتش را از آنها می‌داند. این مجموعه داستان سرشار از عناصر بومی است که نموده‌های آن در زندگی واقعی مردم این مرز و بوم و طرز زیستشان مشهود است. در ذیل به دو بخش مؤلفه‌های فرهنگ بومی - ملی و مؤلفه‌های فرهنگ بومی - اسلامی که در اثر به آنها اشاره شده است، پرداخته می‌شود:

۳- مؤلفه‌های فرهنگ بومی - ملی

۳-۱- آداب و رسوم

آداب و رسوم، مجموعه اعمال و رفتارهایی است که در میان عامه رایج است؛ مانند آداب و رسوم ازدواج (خواستگاری، بله بران، پاگشا، ماه غسل و ...)، آداب و رسوم سوگواری (هفتم، چهلم، پوشیدن لباس سیاه و ...)، جشن‌های ملی (چهارشنبه سوری، عید نوروز، شب یلدا، سیزده بدر و ...)، انواع بازی‌های بومی، سنت‌هایی مثل ختنه سوران و ... نویسنده در این مجموعه به بسیاری از این آداب و سنن اشاره کرده است؛ اما همان گونه که در متن مشاهده می‌شود؛ بیان وی کاملاً اشاره‌وار و گذرا و به دور از توضیح و تفصیل است. گرچه خواننده در سیر داستان با حضور پرسامد این عناصر روبه‌روست، واضح است که نویسنده در پی حواشی و جزئیات نیست و دغدغه‌اش پیشبرد سیر داستان و نمایاندن و پرداختن به حالات و افکار و اندیشه‌ی شخصیت‌های اثر است. معرفی و اشاره به این شاخصه‌های فرهنگی به منظور پر رنگ‌تر جلوه دادن حال و هوا و فضای سنتی داستان‌ها است.

۳-۱-۱- آداب و رسوم ازدواج

ازدواج، آیینی اجتماعی و نیازی روانی، عاطفی و اخلاقی در تمامی جوامع بشری است. این آیین جهانی، به نوبه‌ی خود یک سنت و پدیده‌ی فرهنگی نیز هست که در هر جامعه‌ای جلوه و رنگ و بوی خاص خود را دارد. برخی از عمومی‌ترین آداب و سنن ازدواج در ایران از این قرار است:

خواستگاری (بله بران)، تعیین مهریه، نامزدی، خواندن عقد نکاح، سفره‌ی عقد، مراسم حنابندان، شب زفاف، آیین پاتختی و پاگشا، رفتن به ماه غسل و ... نویسنده در نقل قولی که در ادامه می‌آید، با اشاره‌ای گذرا از برخی از آداب و رسوم‌های ازدواج همچون خرید عروسی، مراسم جهیزبران، خوانچه آوران (مراسم قبل از عروسی) و مراسم پاتختی و پاگشا (مراسم پس از عروسی) نام برده است. توضیح تمامی آنها در این مجال نمی‌گنجد. برای نمونه به طور مختصر به یکی از آنها اشاره می‌شود:

- مراسم جهیزبران

مراسم جهیزبران مراسمی است که طی آن وسایل و دارایی عروس به خانه‌ی مشترک منتقل می‌شود.

«خبر رسید برادرم برای عروسی مه لقا سنگ تمام گذاشته. رندی کردند و خبر آوردند که برادرم انگار برای خواهر خودش باشد، توی حرف و گفتگو، خرید عروسی و جهیز بران و خوانچه آوران، پاتختی و پاگشا آنی از مه لقا و مادرش منفک نشده.» (کاوسی‌فر، ۱۳۸۸: ۱۱۹).

- سنت رفتن به ماه عسل

از پدید آمدن این رسم زمان زیادی نمی‌گذرد. احتمالاً این سنت از فرهنگ‌های دیگر به ایران راه یافته‌است. بر طبق این رسم عروس و داماد پس از جشن عروسی به تعطیلات و سفری دو نفره می‌روند. «وقتی عکسش را از مثلاً ماه عسلش بفرستد و توی عکس ببینی که چقدر چشم‌هایش خالی و بی رمق است..» (همان: ۳۱).

۳-۱-۲ - آداب و رسوم تولد

- سنت ناف‌بران

ناف‌بران سنتی است که بر طبق آن با تولد نوزاد دختر، ناف او را به نام کسی می‌بریدند؛ به این معنی که در آینده می‌بایست این دو با هم ازدواج کنند. «زری زن اولش بوده. دختر خاله و عقد کرده‌اش. ناف‌بر بوده‌اند.» (همان، ۱۰۷).

- رسم ختنه‌سوران

ختنه‌سوران جشنی است که به مناسبت سلامتی کودک و به منظور اجرای فریضه‌ای دینی برگزار می‌شود. نویسنده در بخش‌هایی از کتاب به این رسم کهن اشاره می‌کند:

«ممکن نبود کسی زن نصرالله را جایی بدون ساطورش دیده باشد؛ عزا یا عروسی، ختنه‌سوران یا سفره‌ی ابوالفضل، ساطور مثل کیف یا کلاه زیر بغلش بود.» (همان: ۱۱۶).

۳-۱-۳ - آداب و رسوم مرگ و عزاداری

آیین عزاداری در میان ایرانیان به اشکال مختلفی برگزار می‌شود. از جمله آدابی که در مراسم عزاداری بین اغلب مردم ایران به ویژه اهل تشیع رایج است، عبارتند از: پوشیدن لباس سیاه، فاتحه‌خوانی، خیرات و طلب آمرزش برای متوفی، برگزاری مجالس متعدد از جمله روز سوم، هفتم، چهلم و سالگرد به منظور ادای احترام، یادآوری متوفی و دلجویی از کسان و بازماندگان وی: «بچه‌ی خواهرش توی مراسم هفت، توی حیاط مسجد جست و خیز می‌کرد.» (همان: ۱۵).

۳-۱-۴- اعیاد و جشن‌های ملی

از دیرباز تاکنون، جشن‌های ملی قسمتی از فرهنگ و تمدن سرزمین کهنسال ایران را تشکیل می‌داده که به مناسبت‌های مختلف، در ایام ویژه‌ای از سال برگزار می‌شده‌است؛ برای نمونه جشن نوروز باستانی، جشن مهرگان، جشن سده، جشن سپندارمذگان (اسفندگان)، شب یلدا، چهارشنبه سوری و ... برخی از این جشن‌ها تا به امروز در بین مردم برگزار می‌شود و برخی نیز متروک مانده‌است. توضیح تمامی این جشن‌ها در این مجال نمی‌گنجد، به ناچار به ذکر نمونه‌هایی از نویسنده‌ی این مجموعه داستان اکتفا می‌شود:

- جشن شب یلدا

«کلمه‌ی یلدا یک واژه‌ی سریانی به معنای زایش است که توسط مانی و پیروان او به ادبیات ایران وارد شده‌است. چون شب تولد حضرت عیسی مسیح را آن شب می‌دانستند؛ لذا به آن شب یلدا می‌گفتند.» (اختری، ۱۳۸۳: ۱۵). یکی از آداب و رسوم که در این کتاب از آن یاد شده، سنت شب یلدا است. این مراسم در شب آخر آذرماه که طولانی‌ترین شب سال است، برگزار و شب یلدا یا شب چله نامیده می‌شود. مردم این جشن را با شب‌نشینی به همراه تناول هندوانه، انار، تنقلات و ... برگزار می‌کنند. «نمی‌خواهم آقای مؤدب بمیرد، می‌خواهم مثل من زجر بکشد. نمی‌فهمم فرق هفته و ماه و سال به چیست؟ چرا باید امشب شب یلدا باشد یا مثلاً عید نوروز؟» (کاووسی‌فر، ۱۳۸۸: ۶۵).

- عید نوروز باستانی

نوروز یا جشن آغاز سال نو یکی از مردمی‌ترین جشن‌های ایرانیان است. مردم با اشتیاق از روزها قبل، با رسوم دیگر همچون کاشت سبزه و خانه‌تکانی به پیشواز این جشن باستانی می‌روند. هنگام شروع سال نو رخت نو می‌پوشند و سفره‌ی هفت سین پهن می‌کنند. از سنت‌های دیگر این جشن، عیدی دادن و دید و بازدید از خویشاوندان است.

«نمی‌خواهم آقای مؤدب بمیرد، می‌خواهم مثل من زجر بکشد. نمی‌فهمم فرق هفته و ماه و سال به چیست؟ چرا باید امشب شب یلدا باشد یا مثلاً عید نوروز؟» (همان).

- حاجی فیروز

در روزهای نزدیک نوروز، حاجی فیروز با لباسی قرمز و چهره‌ای سیاه با دایره و دنبک به میان مردم می‌آید و به شیرین‌کاری می‌پردازد. «پس‌انداز هر ماه مان را می‌ریزیم توی قلک حاجی فیروزش که از همدان آورده‌ایم. متعجب است که چرا سانتاکلاز یا همان بابانوئل می‌تواند از توی کوله‌ی جادویش به بچه‌ها هر چه دوست دارند هدیه بدهد، اما حاجی فیروز باید دایره‌ی زنگی‌اش را بگیرد جلوی مردم و گدایی کند.» (همان: ۱۴۳).

- آداب عید دیدنی

از سنت‌های دیرینه‌ی عید نوروز، دید و بازدید از همسایه و خویشاوندان است. «آگهی فوت آقای مؤدب را توی تاریک روشن یک غروب فروردین که همه یا رفته‌اند عید دیدنی یا توی خانه‌هاشان مهمان دارند، در همین روزنامه دیواری محل می‌بینم.» (کاووسی فر، ۱۳۸۸: ۵۹).

- آیین چهارشنبه سوری

چهارشنبه سوری نام آیینی باستانی است که در چهارشنبه‌ی آخر هر سال برگزار می‌شود. در این جشن، آتش بزرگی افروخته می‌شود و مردم در حال پریدن از روی آن چنین می‌خوانند: «زردی من از تو، سرخی تو از من.» مردم با این عمل طبق باوری باستانی می‌خواهند آتش زردی و بیماری را از آنها بگیرد و به آنها گرما، نیرو و شادابی بخشد.

«سالی یک بار شب‌های چهارشنبه سوری از این سر تا آن سر بچه‌ها غیبتان می‌زد، می‌دانستند که دیر یا زود سر و کله‌ی ربابه پیدا می‌شود.» (همان: ۱۱۶).

۲-۳- کنایات و ضرب‌المثل‌ها

یکی دیگر از مؤلفه‌هایی که می‌تواند بازتاب‌دهنده‌ی فرهنگ مردم باشد، ضرب‌المثل‌های ایرانی است. بسیاری از این ضرب‌المثل‌ها متأثر از شرایط اجتماعی و عصره‌ی اندیشه‌ها و عقاید پیشینیان ماست که به نسل‌های بعد منتقل شده‌است. «ضرب‌المثل‌ها آیینی تمام‌نمای فرهنگ، هنجارهای اجتماعی، عقاید و اندیشه‌ها، طرز زندگی، منش، مناسبات، تمدن، اخلاق و معیار ذوق ملت‌هاست.» (ذوالفقاری، ۱۳۸۷: ۱۱۵). کنایات و ضرب‌المثل‌ها از جمله دیگر مؤلفه‌هایی است که به وفور در این کتاب مشاهده می‌شود. این شاخص بیانگر همان گفتار عامیانه و کوچه بازاری است که در بین شخصیت‌های داستان رواج دارد. در ذیل به نمونه‌های اندکی اکتفا می‌شود:

- سگ زرد برادر شغال است (دهخدا، ج ۲، ۱۳۶۳: ۹۸۵): کنایه از افراد مظلوم‌نمایی است که در باطن چهره‌ی دیگری دارند.

گفت: «سگ زرد برادر شغال است. شما دو تا برادر شریذ. می‌ترسم شرتان دامن من را بگیرد.» (کاووسی فر، ۱۳۸۸: ۸۸).

- آسمان و ریسمان: دو چیز بی‌تناسب (دهخدا، ج ۱، ۱۳۶۳: ۳۴). در اینجا کنایه است از زیاده‌گویی و سخنان بیهوده و بی‌سروته.

«اصلاً چه حکمتی دارد که یک زن شوهردار خوش آب و رنگ، هفته‌ای یک بار بنشیند کنج دل تو، توی حجره آسمان و ریسمان ببافد؟» (کاووسی فر، ۱۳۸۸: ۱۱۸).

- گلیم خود را از آب برآوردن: از عهده‌ی واجبات حیات یا لوازم معاش برآمدن (دهخدا، ج ۳، ۱۳۶۳: ۱۳۲۲).

«نرگس همشهری و هم‌محلله‌ای من بود ... نمی‌شد گفت شاگرد زرنگی است، اما گلیم خودش را از آب بیرون می‌کشید.» (کاووسی فر، ۱۳۸۸: ۷۹).

- مهره‌ی مار دارد: همه کس او را دوست گیرند و به معاشرت با او برآیند (دهخدا، ج ۴، ۱۳۶۳: ۱۷۶۳).

«می‌گفتیم این دمامه، با چال زنخدان و هزار جور طلسم و مهره‌ی مار دل از ما زن‌ها می‌برد، چه برسد به مردهای احمق چشم و گوش بسته.» (کاووسی‌فر، ۱۳۸۸: ۱۱۷).

۳-۳- باورها و اعتقادات عامیانه

«بخش عمده‌ای از شخصیت انسان را باورها و عقاید او تشکیل می‌دهد. قسمتی از این باورها از محیط و محل زندگی او نشأت می‌گیرد. نویسنده‌ی بومی با نشان دادن باورهای مردم، خواننده را با قسمتی از خصوصیات و ویژگی‌هایشان آشنا می‌کند. هنگامی که در برابر پدیده‌ها به دلایل عقلی و منطقی دست نمی‌یابند از جانب خود علت‌ها می‌سازند که همه ناشی از درماندگی آنها در برابر مشکلات است؛ چون هیچ وسیله‌ای برای دفع این مشکلات و رنج‌ها ندارند، دست به دامان عقاید و باورهایی از جانب خود می‌شوند.» (هاشم‌پور، ۱۳۹۲: ۱۹۹۵).

در هر جامعه‌ای باورهایی در میان مردم وجود دارد که جزئی از فرهنگ آن جامعه را تشکیل می‌دهد. برخی از این اعتقادات و باورها صحیح و بسیاری دیگر اوهامی بی‌ریشه و بی‌اساس هستند. خرافات خیالات و پندارهای باطلی است که گاه در رفتار و کردار عوام مشاهده می‌شود و در فرهنگ تمام جوامع به قوت و ضعف وجود دارد. بدیهی است که هر چه بهره‌ی انسان از آگاهی و علم کمتر باشد، بیشتر اسیر این امور و اندیشه‌های فاقد مبنای عقلی می‌شود و در گرداب خرافات می‌افتد. نویسنده در اثر خود از باورهای عامه مردم استفاده کرده‌است تا به نوعی به اثر خود رنگ و بوی فرهنگی و ملی ببخشد.

از شاخصه‌هایی که به فراوانی در این اثر به چشم می‌خورد، باورهای خرافی عامه همچون اعتقاد به شگون و فال، جادو جنبل و امثال آنهاست. این مؤلفه‌ها در داستان «نامت را به من بده» بیشتر دیده می‌شود. در زیر به نمونه‌هایی اشاره می‌شود:

۳-۳-۱- اعتقاد به طلسم و جادوگری

«گاهی شک می‌کنم که شاید این کاغذها نوعی دعای سیاه باشد که مثل زهر از پوست دست به خیال آدم نشت می‌کند. مادر تعریف می‌کند که قدیم‌ها که از این دست خط‌هایی که عقل آدم را می‌زدیدند، توی بساط کولی‌ها پیدا می‌شد. شاید من هم مثل نرگس اسیر جادوی‌شان شده‌ام.» (کاووسی‌فر، ۱۳۸۸: ۸۱).

«شک نکن که چیز خورش کردند. مگر همین بردارت را چیز خور نکردند؟! طوری کشاندندش توی خانه‌شان که آب هفت طلسم چاره‌اش نمی‌کرد.» (همان، ۱۱۷).

«مادر مثل شیر زخم خورده به زمین و زمان کفر می‌گفت. خدا و پیغمبر و چهل انبیا را شاهد گرفت و روی پشت بام نماز رسوایی خواند و شیشه شیشه ادرار بچه‌ی نابالغ روی در خانه‌ی دایی پاشید تا اینکه مه لقا همراه دختر و مادرش از این محله جاکن شدند و رفتند جایی که کسی نبود تا از رفت و آمدهایشان خبری به مادر برساند.» (همان، ۱۱۹).

۳-۳-۲- اعتقاد به اجنه و از ما بهتران

«خودش می‌گفت توی دکانش یک جن کوتوله دارد که همه‌ی خبرها را به او می‌رساند.» (کاووسی فر، ۱۳۸۸: ۱۱۶).

«می‌گفتند با از ما بهتران سر و سر دارد. دیده بودند که نیمه‌های شب جن‌های سم‌دار، پچ پچکنان توی خانه‌اش خزیده‌اند.» (همان).

۳-۳-۳- پندارهای خرافی

«مادرشان فکر می‌کرد که تنها باعث و بانی مرگ آدم‌ها خون است. انگشت‌شان که می‌برید، دستمال را با نیرویی ناپیدا که توی انگشت‌های استخوانی‌اش جمع می‌شد، روی بریدگی آنقدر فشار می‌داد تا جیغ‌شان در می‌آمد. ایمانی راسخ داشت که آدم‌ها یا از کم‌خونی می‌میرند یا از پرخونی. می‌گفت بدا، بدا به حال کسی که خورش بوی آسمان بشنود، یا رنگ زمین تشنه ببیند.» (همان: ۱۹).

۳-۳-۴- اعتقاد به شگون، بدشگونی، نحسی و فال بد

«اول صبحی پشت سر مرده نباید حرف زد، شگون ندارد.» (همان: ۱۱۹).

۳-۴- پوشاک

«پوشاک یکی از مهمترین جنبه‌های دیداری یک فرهنگ و شاید بارزترین آنها باشد. به همین دلیل تأثیر و گستره‌ی این جنبه از فرهنگ را در زمینه‌های متفاوت‌تر می‌توان مشاهده کرد که برای مطالعه و بررسی و شناسایی آن می‌باید حوزه‌های علمی چون، تاریخ، باستان‌شناسی، مردم‌شناسی، جامعه‌شناسی، هنر و مانند آن مورد پژوهش قرار گیرند.» (چیت‌ساز، ۱۳۷۸: ۳۰).

یکی از آشکارترین نموده‌ها و مظاهری که به فرهنگ و تمدن هر جامعه تمایز می‌بخشد، طرز پوشش آن ملت است. در سرزمین پهناور ایران با وجود آب و هوای مختلف و تنوع و تعدد اقوام آن، نمونه‌های خاص و متنوعی از پوشش مشاهده می‌شود. پوشاک نقش ویژه‌ای در شناخت اقوام و ملت‌ها دارد و ابزار خوبی برای نشان دادن بخشی از هویت ملی و اعتقادی انسان‌ها به شمار می‌رود؛ برای نمونه با دیدن بانویی با چادری مشکی به موقعیت و قسمتی از هویت او آگاه می‌شویم و اطمینان می‌یابیم که او زنی مسلمان است. یکی از شاخصه‌های هویت بخش ایرانی - اسلامی موجود در این اثر، اشاره به پوشش‌های زنان و مردان ایرانی همچون عرفچین، چادر، مانتو، روبند، روسری، لچک، شال و مانند این‌هاست. برخی مانند روبنده و عرفچین مخصوص جنوب ایران و به خصوص مناطق ساحلی استان هرمزگان است.

- «فقط یک ردیف پایین عرفچین سبزش مو دارد. بقیه‌ی سرش مثل صحرای محشر خشک و پوسته پوسته است.» (کاووسی فر، ۱۳۸۸: ۱۰۹).

- «هردومچش پرتاپر النگوی تراش‌دار بود و با یک شال نازک هی سینه‌اش را می‌پوشاند.» (همان: ۱۰۷).

- «چادر به سر کشید و روبنده زد، رفت اندرونی امام جمعه.» (همان: ۱۲۱).

- «لبه‌ی مانتوش را با دست محکم کشید.» (کاوسی فر، ۱۳۸۸: ۷).

- «دختر دایمی را یادت هست؟ کک و مکی بود با موهای حنایی. همیشه‌ی خدا هم یک لچک سرش بود.» (همان: ۹۴).

- شیشه‌ی ماشین را پایین آورد و به خواهرش گفت: «روسریت رو ببر عقب، خفه شدی!» (همان: ۸).

۳-۵ - غذاهای بومی

«یکی از جنبه‌های مهم شناسایی و احیای غذاهای بومی توجه به جنبه‌های فرهنگی و روانی است، غذاهای بومی از خصوصیت فراتغذیه‌ای برخوردار می‌باشند. حفظ هویت‌های قومی، ملی و نژادی بخش جدایی‌ناپذیر این نوع غذا می‌باشد.» (شفقی و همکاران، ۱۳۸۵: ۵۱). از دیرباز صدها نوع غذای سنتی در بین خانواده‌های ایرانی وجود داشته که امروزه بسیاری از آنها همچون بسیاری از جنبه‌های دیگر فرهنگ غنی ایرانی از خاطرها فراموش شده‌است. توجه به بازتولید و شناسایی این غذاها دست‌آویزی برای وصل شدن به فرهنگ ملی و حفظ آن است. در جامعه‌ی سنتی که در داستان‌ها با آن روبرو هستیم، زنان مسئولیت تهیه و پخت غذا را برعهده دارند. عمده‌ی غذاهایی که در این اثر به آنها اشاره می‌شود، از انواع غذاهای اصیل ایرانی‌اند و کمتر با غذاهای جدیدی روبرو می‌شویم که امروزه به سفره‌های ایرانی راه یافته‌اند. این خود برگرفته از فضای سنتی حاکم بر اثر است. نویسنده در این اثر به غذاهایی همچون، آبگوشت، فسنجان، تاس کباب کلم، کشک بادمجان و مانند این که نمادی از غذاهای سنتی ایرانی است اشاره می‌کند:

- «مادربزرگ با دو گیس بافته، روی پیراهن کرپ دوشین سیاه، با گل‌های بنفش ریز هنوز زنده است و دارد برای شام پدربزرگ آب‌گوشت می‌پزد.» (کاوسی فر، ۱۳۸۸: ۳۱).

- «بنده‌ی خدا زن و زندگی که ندارد ... دوشنبه‌ها هر کسی چیزی از زیر چادرش بیرون می‌آورد، می‌گذارد گوشه‌ی آبدارخانه‌اش. هر کسی بسته به وسعش؛ یکی کشک بادمجان، یکی خورش فسنجان، اگرهم کسی نذرش قبول شده باشد مرغ شکم پر.» (همان: ۱۰۷).

۳-۶ - بازی و سرگرمی

بازی‌های بومی - محلی قسمتی دیگر از فرهنگ مردم ما را تشکیل می‌دهند. این بازی‌ها که از نسل‌های قبل‌تر به یادگار مانده‌اند، گاه ریشه‌ای بسیار کهن دارند و به درستی معلوم نیست که چه کسانی آغازگر آنها بوده‌اند. از جمله ویژگی‌های این بازی‌ها، نیاز به حداقل امکانات و وسایل و اجرای دسته‌جمعی آنهاست. «این بازی‌ها چه به عنوان وسیله‌ای برای ایجاد هیجان و فراغت تلقی شوند، چه به عنوان برنامه‌ای ورزشی، بخشی از الگوی فرهنگی ما هستند که این روزها در صورت بی‌توجهی، در ورطه‌ی فراموشی کامل سپرده خواهند شد. با فراموشی آنها بخشی از

خاطره‌ی رفتاری پدران و مادرانمان را از دست می‌دهیم.» (نیکبخت، ۱۳۸۸: ۶۱). نویسنده در این مجموعه داستان، به صورت اشاره‌وار و گذرا به چند نمونه از بازی‌های سنتی همچون شش‌خانه و قایم باشک اشاره کرده‌است:

۳-۶-۱- شش‌خانه بازی (لی‌لی)

لی‌لی یا شش‌خانه بازی، یک بازی گروهی است که اجرای آن به وسایل زیادی نیاز ندارد. وسایل مورد نیاز این بازی تکه‌ای سنگ، گچ و زمین صاف است. ابتدا مستطیلی می‌کشند و به شش‌خانه‌ی شماره‌گذاری شده تقسیم می‌شود. در هر نوبت یکی از شرکت‌کنندگان به این بازی می‌پردازند؛ به این ترتیب که سنگ را در خانه‌ی اول می‌اندازد و لی‌لی کنان با پا، سنگ را از خانه‌ها عبور می‌دهد تا از خانه‌ی شش خارج شود. در مرحله‌ی بعد، سنگ را به خانه‌ی دو و الی آخر می‌اندازد. وقتی فردی تمام مراحل بازی را بدون خطا انجام داد، برنده شده‌است و می‌تواند یک خانه بخرد و شرکت‌کنندگان باید برای عبور از آن از او اجازه بگیرند.

«دختر کوچکی توی کوچه شش‌خانه بازی می‌کند.» (کاووسی‌فر، ۱۳۸۸: ۶۰).

۳-۶-۲- قایم باشک

تعداد نفرات در این بازی نامحدود است. روش بازی این‌گونه است که یک نفر گرگ می‌شود، چشم‌هایش را می‌بندد و تا یک عدد مشخص مثلاً بیست یا پنجاه می‌شمارد و بقیه‌ی شرکت‌کنندگان در طول این مدت در مکانی مخفی می‌شوند. پس از اتمام شمارش، گرگ چشمانش را باز و تلاش می‌کند دیگران را پیدا کند. در صورتی که گرگ هر کدام از شرکت‌کنندگان را پیدا کند، باید او را با نامش صدا کند و با گفتن کلمه‌ی سک‌سک، محل مخفی شدنش را آشکار سازد. این بازی معمولاً در فضای باز اجرا می‌شود.

«یاد گرفته بودیم بد حرفی کنیم، از پسرهای هم محله‌مان که همبازی‌مان بودند و گاهی توی قایم‌باشک می‌بوسیدندمان.» (همان: ۷۱).

۳-۷- مؤلفه‌های بومی - مذهبی

در بسیاری از داستان‌های این مجموعه، دین و مذهب - که در این کتاب دین اسلام با تأکید بر مذهب تشیع است - از جایگاه ویژه‌ای برخوردار است. نقش مذهب در داستان‌های کلید، خوشبختی دوزنقه‌ای، نامت را به من بده، بدیل، ایستگاه هشتم و به ویژه داستان محاق پررنگ‌تر است. گویی مذهب به مثابه‌ی تکیه‌گاهی قوی و عامل نجاتی است که شخصیت‌های داستان‌ها در برابر مشکلات، اضطراب‌ها، پریشان‌حالی‌ها، و وحشت و خود باختگی می‌توانند به آن پناه برند. از دید شخصیت‌های این داستان‌ها، بسیاری از مواقع چاره‌ی گره‌های کور و کلید حل مشکلات در پای‌بندی به معتقدات مذهبی، ادای نذورات، توسل، نوشتن نامه‌ی عرض حاجت به صاحب‌الزمان و مواردی از این دست است. بسیاری از مواقع نیز با این پندار که تقدیر هر شخص قبل از تولدش معلوم است، تمام مصائب را حکمت خدا می‌دانند و تسلیم سرنوشت‌اند.

برای نمونه در داستان محقق، مذهب عامل نجاتی از پریشانی و سردرگمی است. در این داستان مرد جانباز، همسرش و سیدرضا - که متولی محلی مذهبی است - سه شخصیت اصلی و مرکزی داستان هستند. محمود، جانبازی نخاعی است که در جبهه با گاز خردل شیمیایی شده و اثرات آن روز به روز از میزان هوشیاری‌اش می‌کاهد. «سید رضا متولی پنج تن است ... او خودش می‌گوید که سی سال بیشتر است که روز و شبش را اینجا سر کرده و نشده کسی بیست و خمه را پر کرده باشد و کارش یک سره نشده باشد. می‌گوید: اگر نذرت را تمام و کمال به جا بیاوری، البته پاک و طیب و طاهر، خوش بو و خوش‌رو، شوهرت یا این ور دنیا می‌افتد یا زبانه لال آن طرفی. رد خور ندارد.» (کاووسی فر، ۱۳۸۸: ۱۰۵).

در این اثر، شاخصه‌های دینی و مذهبی آنقدر گسترده و پر بار است که اشاره به تمامی آنها در این مجال نمی‌گنجد. در ذیل به صورت گذرا به نمونه‌هایی اشاره می‌شود:

۳-۱۷-۱- آداب و سنن خاص مربوط به مذهب

- اعیاد و جشن‌های مذهبی

«دوشنبه عید غدیر توی خانه‌ی دایی عقدکنان می‌گیریم. شش هفت ماه بعد، روز ولادت صاحب‌الزمان جشن عروسی.»

- آیین زیارت اماکن مقدس مذهبی

«صبر کردم پدر برود قم، سالی یک بار می‌رفت. می‌گفت برای رونق کسب و کار است.» (همان، ۳۷).

«آن سال تابستان پدر یک هفته کف دستش را بالا آورده بود که یعنی مو ندارد تا سرانجام باغ سرهنگ شهپر، توی جایی به اسم چاه تلخ، جای زیارت مشهد مادر را گرفت.» (همان، ۷۱).

- آیین عرض حاجت و توسل به بزرگان دین

گفتم: «یا قمر بنی هاشم. چشمم را بستم و توی دلم امن یجیب خواندم.» (همان، ۸۸).

«مادر یک هفته مثل چشمه‌ی جوشان غریب. برای مه‌لقا پیغام و پسخام فرستاد که می‌رود خانه‌ی دامادش عارض می‌شود. یک نامه‌ی عارض حال هم برای صاحب‌الزمان نوشت و داد همسایه‌مان بیندازد توی چاه جمکران.» (همان، ۱۲۴).

- آیین نذر کردن

«چند روزی است که دسته کلیدم گم شده. برای پیدا کردنش هفت هزار قل الله نذر کرده‌ام و به سال تولد پدرم ذکر یا علی.» (همان، ۱۴۶).

- آیین مذهبی سفره انداختن

«ممکن نبود کسی زن نصرالله را جایی بدون ساطورش دیده باشد، عزا یا عروسی، ختنه‌سوران یا سفره‌ی ابوالفضل، ساطور مثل کیف یا کلاه زیر بغلش بود.» (همان، ۱۱۶).

- آیین روزه‌خوانی برای اولیای دین

«من بچه‌هایم را با روزه‌ی ام‌البین توی این دعا و آن سفره بزرگ کرده‌ام.»
(کاووسی فر، ۱۳۸۸: ۹۲).

- آیین و تشریفات سوگواری برای اولیای دین

«نمی‌دانم مال کی را خورده‌ام یا از دیوار خانه کدام بنی بشری بالا رفته‌ام. دهه‌ی محرم قبل از همه زیر علم می‌رفتم، بعد همه می‌آمدم سر خانه زندگی‌ام. سه شب به هیئت شام می‌دادم، سه تا صبح به بچه‌های دارالایتم نان و قاتق. نشد که یک بار سهم امام و خمس و زکات، قاطی باقی پول‌هایم بشود. چرا باید بچه‌های من طوری باشند که جرئت نکنم توی چشم مردم نگاه کنم؟» (همان: ۹۲).

۳-۷-۲- اشارات و تلمیحات به بزرگان و شخصیت‌های دینی

سیدرضا می‌گوید: «حرف حساب جواب ندارد خاتون. زن حکم مار را دارد. غیر این بود که حضرت آدم قربانش بروم، فریب نمی‌خورد.» (همان: ۱۱۱).

«پسرکم به عیسای چلیپا بر تارک آسمان اشاره می‌کند و می‌پرسد، ما هم عیسی داریم؟ می‌گوییم داریم، بسمل شده، خونین و غریب، بی‌کس و تشنه لب. می‌گوید: «بین توی مدرسه‌مان می‌گویند عیسی به دیدار پدرش رفته‌است، برای همین هر دو تایشان خوشحالند، تو چرا گریه می‌کنی؟ می‌گوییم نمی‌دانم، شاید برای غربت حسین، زخم‌های عیسی، هجر زینب یا تنهایی مریم؟!» (همان: ۱۴۴).

۳-۷-۳- باورها و اعتقادات دینی

- اعتقاد به تنبیه خدا و تاوان اعمال گذشته

«می‌دانی داداش خدا تنبیهم کرده. به خاطر کارهایی است که نباید می‌کردم. خیلی‌هایم را برایت نگفته‌ام ...» (همان: ۲۲).

«مادر هم زیر لبی می‌گوید: این هم تقاص نامردی‌هایی است که پدر در حقش کرده.» (همان: ۹۰).

- اعتقاد به وجوب بزرگداشت و احترام به سادات

«هر چه نباشد سید اولاد پیغمبر است. آه بکشد، عرش خدا می‌لرزد.» (همان: ۱۰۶).

- اعتقاد به محرم و نامحرم

گفت: «خواهر! شما سادات‌اید، خوب نیست جلو نامحرم سر برهنه باشید.»
(همان: ۱۱۱).

- اعتقاد به پیشانی‌نوشت و تقدیر

می‌گوییم: «من زن ضعیف ناقص‌العقل، چی از حکمت خدا می‌دانم؟ پیشانی‌نوشت هر کس قبل از به دنیا آمدنش معلوم است.» (همان: ۱۱۲).

- اعتقاد به آیات و احادیث

«مه‌لقا طعنه می‌زد که پیامبر سفارش کرده از زن لوچ و آبله‌رو پرهیز کنید.» (همان: ۱۲۰).

«مرد مسلمان چهار تا زن عقدی می‌تواند بگیرد، به قدر استطاعت صیغه.» (همان: ۱۲۲).

نتیجه‌گیری

نتایج پژوهش نشان داد که می‌توان این اثر را به دلیل حضور پر بار مؤلفه‌های بومی، در زمره‌ی آثار بومی قرار داد. در این اثر، مهم‌ترین عناصر بومی مربوط به دو بخش عناصر بومی - ملی و بومی - مذهبی است که هر کدام از این دو بخش نیز خود زیرمجموعه‌ها و گزاره‌هایی دارند.

نویسنده در بخش فرهنگ ملی به کنایات و ضرب‌المثل‌ها، آداب و رسوم ملی همچون عید نوروز، آیین سوگواری، مراسم ازدواج، شب یلدا، چهارشنبه سوری و ... اعتقادات و باورهای عامه، برخی از انواع پوشاک زنان و مردان ایرانی، بازی‌های محلی و برخی از انواع غذاهای بومی اشاره کرده‌است. نویسنده با بهره‌وری فراوان از این عناصر، در پی فضا سازی بومی در اثر خویش است. اگرچه حضور این عناصر معمولاً اشاره‌وار و گذراست، از حد معرفی فراتر نمی‌رود و در سیر اصلی و مرکزی داستان‌ها نقش چندان برجسته‌ای ندارد؛ با این حال، نویسنده با طول و تفصیل بیشتری به باورهای خرافی به عنوان شاخصه‌ای که معرف و بازتاب دهنده‌ی افکار و اندیشه‌های برخی از شخصیت‌های داستان‌هاست، پرداخته‌است.

در بخش فرهنگ اسلامی، تأکید نویسنده بر مذهب تشیع است و بارها از مظاهر و آیین‌های ویژه‌ی این مذهب در داستان‌ها یاد می‌کند. از مصادیق بارز آن، گرایش نویسنده به ذکر آداب و رسوم و آیین‌های مذهبی از جمله اعیاد و جشن‌های مذهبی، آیین توسل، سنت نذر و قربانی، ذکر مکان‌های مقدس مذهبی، اشاره و تلمیحات به بزرگان دین، سوگواری و یادآوری آنها و ... است. در این بخش با حضور پر بسامد عناصر مذهبی روبه‌رو هستیم. نویسنده در بسیاری از داستان‌ها به ویژه داستان محقق نه به صورت اشاره‌وار، بلکه به تفصیل از شاخصه‌های مذهبی بهره برده‌است. شخصیت‌های این داستان‌ها در پی آنند که در سایه‌ی مذهب از رنج روحی‌شان بکاهند و به سکون و آرامش برسند.

کاووسی‌فر، نگارنده‌ی بومی‌گرا در این اثر بیش از شاخصه‌های جغرافیایی و اقتصادی به مؤلفه‌های فرهنگی - مذهبی توجه نشان داده و به خوبی توانسته‌است حال و هوای بومی به اثرش ببخشد.

منابع و مآخذ

بلوک‌باشی، علی (۱۳۸۱)، «مقدمه‌ای بر فولکلورشناسی»، نامه‌ی انسان‌شناسی، شماره‌ی ۱۹۹-۲۰۲.

جعفری (قنواتی)، محمد (۱۳۸۱-۱۳۸۲)، «دبیات اقلیمی»، کتاب ماه ادبیات و فلسفه، شماره‌ی ۶۵ و ۶۶: ۱۴۰-۱۴۵.

چیت‌ساز، محمدرضا (۱۳۷۸)، «گفتگو: پژوهش در مورد پوشاک ایرانیان»، کتاب ماه هنر، شماره‌ی ۱۷ و ۱۸: ۳۰-۳۲.

حسن‌زاده میرعلی، عبدالله و احمدی لفورکی، مهدی (۱۳۹۰)، «بررسی کاربرد عناصر

فرهنگ عامه (فولکلور) در آثار داستانی صادق هدایت»، مطالعات زبانی بلاغی، شماره‌ی ۳: ۳۹-۷۰.

دری، نجمه و خیراندیش، سیدمهدی (۱۳۹۳)، «مقایسه‌ی بازتاب فرهنگ عامه در آثار سیمین دانشور و احمد محمود»، دو فصلنامه‌ی فرهنگ و ادبیات عامه، سال دوم، شماره‌ی ۳: ۷۹-۱۰۳.

دستغیب، سیدعلی (۱۳۸۰)، «درباره ادبیات بومی»، ادبیات داستانی، شماره‌ی ۵۶: ۱۷-۱۴.

دهخدا، علی اکبر (۱۳۶۳)، امثال و حکم، ج ۱، ۲، ۳ و ۴، چاپ ششم، تهران: سپهر. ذوالفقاری، حسن (۱۳۸۷)، «تفاوت کنایه و ضرب‌المثل»، پژوهش زبان و ادبیات فارسی، شماره‌ی ۱۰: ۱۰۹-۱۳۴.

رادفر، ابوالقاسم (۱۳۸۰)، «جلوه‌های فرهنگ عامه در ادبیات فارسی»، نامه‌ی فرهنگ، شماره‌ی ۳۹: ۱۵۳-۱۵۸.

سختوت، هاجر (۱۳۹۲)، «بررسی عناصر بومی ایرانی در کتاب‌های داستانی تصویری کودکان ۱۳۸۰ تا ۱۳۸۵»، پایان‌نامه‌ی کارشناسی ارشد، دانشکده‌ی علوم انسانی، دانشگاه شیراز.

شفقی، خسرو؛ دلشاد، علی؛ سالاری، هادی؛ خواجه‌ی، عبدالجواد؛ اکرامی، علی؛ صنیعی، زهت و عصمت خواجه (۱۳۸۵)، «شناسایی انواع غذاهای بومی و تعیین مواد اولیه‌ی روش پخت آنها در جمعیت تحت پوشش پایگاه تحقیقات جمعیتی شهر گناباد»، ویژه‌نامه‌ی تحقیقات جمعیتی، دانشگاه علوم پزشکی شهرکرد، ۴۶-۵۳.

کاووسی فر، ندا (۱۳۸۸)، خواب با چشمان باز (مجموعه داستان)، تهران: چشمه. گرجی، مصطفی (۱۳۸۷)، «بررسی و تحلیل عناصر بومی (دینی و ملی) بزرگترین رمان فارسی»، پژوهش زبان و ادبیات فارسی، شماره‌ی ۱۱: ۲۵۵-۲۷۲.

محبوب، محمدجعفر (۱۳۸۷)، ادبیات عامیانه‌ی ایران (مجموعه مقالات درباره‌ی افسانه‌ها و آداب و رسوم مردم ایران)، به کوشش حسن ذوالفقاری، تهران: چشمه. میرعابدینی، حسن (۱۳۷۷)، صد سال داستان‌نویسی ایران، تهران: چشمه.

هاشم‌پور، معصومه و پویان، مجید (۱۳۹۲)، «بازتاب عناصر اقلیمی در آثار مرادی کرمانی (با تکیه بر داستان نخل و خمره)»، مجموعه مقالات هفتمین همایش پژوهش‌های زبان و ادبیات فارسی، ۲۰۰۰-۱۹۸۸.

نیکبخت، محمد (۱۳۸۸)، «قش بازی‌های بومی محلی در حفظ فرهنگ»، رشد آموزش تربیت بدنی، شماره‌ی ۳۰: ۶۰-۶۱.

<http://www.chouk.ir/maghaleh-naghd-gotogoo/102-negah.html>

The Representation of Indigenous-Cultural Elements in Sleeping with Open Eyes

N. Dori¹
H. Sharifi²

Abstract

Nativist literature consists of a set of religious-cultural elements that try to represent the lifestyle of certain nations. The book entitled *Sleeping With Open Eyes* is a collection of fourteen stories for today's teenagers. The book depicts lively pictures of the indigenous-religious lives of people in Iran in every single page and that is the prominent characteristic of it. It should be noted that by using the word nativism we mean indigenous elements throughout Iran and its general meaning. The present study has analyzed indigenous elements in two segments of national and religious culture. The nativist author of the book has referred to national rituals, popular beliefs, games and hobbies, metonymies and proverbs, traditional food and costume in the national-cultural part of the book. In the Islamic part, the author has elaborated on religious principles and rituals, with a special emphasis on the Shia faith. Other elements of national culture, such as popular arts, popular medicine, tales, old professions, and geographical features have a less significant presence in the book.

Keywords: Climate-based literature, *Sleeping with Open Eyes*, Indigenous elements of national culture, fiction

1. Najme Dorri, Associate Professor of Persian Language and Literature, Tarbiyat Moddarres University.
2. Hanifeh Sharifi, Postgraduate, Persian Language and Literature, Hormozgan University.